

דרכי אדם

הגומל מעישון

גם למדענים אין הסבר לתופעה. אבל מוטי מצליח. בכל זאת. נגמול מעישון. עובדה.

נעמי רזן

החדר הקטן באחד מבניסייהשיריון היה מוצף עשן. "אתה חונק אותי" התמרמר מוטי

גומל וייסברג או אתה או אני

מאבטח מרדכי וסיגרייה לא הרגשתי שום אנרגיה

וייסברג באוונטי חברו הטוב ושותפיהחדר, "כל היום אנחנו אוכלים אבק ועשן, אז תן לנשום, לפחות עכשיו!"

כייטנקים, החריפו. עד שלבסוף אמר לו וייסברג: "רי, אני לא יכול יותר. או אתה או בכרמיאל עם אשתו ושלושת ילדיהם. לפני שנתים התגרש, עזב את אנד, החליט לשנות אווירה, חזר לתל-אביב, והתחיל לעבוד כנהג-מונית."

עד גיל 30 הוא עישן מעט, סיגריות אחי רות ביום, עד שבאחד הבקרים התעורר והח" ליט (סתם כך, רעיון של רגע, מין קריזה), לנסות לוותר על העישון. מאז לא עישן. "החלטתי לקחת את העניין ברצינות. עברתי על 150 אנשים בערך, הרצו להפסיק לעשן, והתחלתי במעקב אחריהם. אחרי שמר נה חודשים יצא ש-130, בערך, הפסיקו לעשן. עזבתי את העבודה כנהג-מונית, וזה חצי שנה אני גומל אנשים."

אני לא קוסם. אנשים חייבים לבוא אלי עם הרבה כוח-רצון כדי להיגמל. "כשאני מתרכז, נוצר ריכוז גבוה של אנרגיה, שמוצא לו דרך לפרוץ החוצה, דרך הידיים שלי. וזהו אנרגיה חיונית, שבצורתה אני מרגיע את הגוף, וזה ממתן ומחליש את הצורך הפיסי והנפשי בסיגרייה. זה מחזיק 10 ימים עד שלושה שבועות, ואחרי-כך באים לטיפול נוסף."

התרוממות-ירדה. יוסי בקר (39) מתל-אביב, סוכן-מכירות: "עישנתי 15 סיגריות ב-יום, במשך שנים, וזה הפריע לי. בעבר ניסיתי להפסיק לעשן בכוחות עצמי, ולא הצלחתי.

אני כבר לא צריך לשמור את

אורי רוטשילד יושב בבית. בעלי המונופולים לא

צדיכים לדאוג. עסקים גדולים הוא לא יעשה.

"החברה הגיאוגראפית", המתאחדת עם "נאות

הכיכר", החליטה שהיא לא צריכה אותו עוד כמונכ"ל.

הם בדרתו את ראשי!

בתקופה שאתה כוכב, זה מפחיד, קל מאוד להיסחף. אין שליטה על האמון בכלוף הזה. כל הזמן הייתי צריך לעמוד על המישור ש- לא ליפול למלכודת. כמויות האהבה, החמי- מות והחברים החדשים שצונחים עליך — זהו שיטפון שלא יודעים איך להשתלט עליו, מה לעשות בו.

כבר בתחילת ההצלחה היה לי ברור שהה- צלחה הזאת תלך עם כישלון, עם הנפילה. החברה הישראלית ממליכה מלכים כדי שיהיה לה אחרי-כך את מי לתלות בכיכר המרכזית. לכן כלי-כך קל לזכות בארץ בתואר המלוכה — כדי לחשו את מלאי התלויים. על הסיפוק של עריפת הראש לא יכולה החברה הישראלית לוותר.

התהליך-ההתפרקות האמיתי מתחיל בשלב ההכתרה. זהו מסלול של התאבדות, שלא ניתן להימנע ממנו. מפה אתה מתחיל להתרסק, להתפרק. בכל שלב שעליתי כלפי מעלה, במקביל ירדתי שלב. זה נשמע אבסורד. זהו פטנט ישראלי מובהק. במקום לקבל חיווקים על ההצלחה, אתה מאבד שלב נוסף בקורדיט של מנהל-ההבנק שבו מתנהלים חשבונותיך, אתה הופך להיות מסוכן לספקים שאתה עובד איתם. כל אלה מתחילים לצלצל צילצולים

מה אנשים העלו על פניהם חיוך של שביעות-רצון כשקראו השבוע את הי- דיעה שאורי רוטשילד, מנכ"ל החברה הניאר גרפית, פוטר מעבודתו. רוטשילד, "ילד הפלא", שיצא לפני כמה שנים למלחמה בקונצרן ענ"ת, יודע שהא- נשים האלו ישמחו לראות אותו פושט יד. מהנפילה הראשונה, לפני שלוש שנים, הוא הצליח להתאושש. הוא קיבל תפקיד ככיר בחברת-טיוולים מצליחה ועמד יפה בתי- שלום חובותיו הכבדים.

במשך השנים האחרונות אהב רוטשילד ליצור לעצמו תדמית של דון קישוט כלכלי, הנלחם במונופולים. עובדה מעציבה: פרישתו השבוע מהחברה הניאונרפית היא דווקא על רקע הקמת מונופול חדש בתחום הנסיעות. עכשיו לא מדובר בכסף גדול. אורי רוט- שילד כבר יותר מזמן על חלום כיבוש שוק הקפה בישראל. אם יקבל משכורת חודשית סבירה ותפקיד מכובד, הוא בהחלט יהיה שבע-רצון. עכשיו אין לו גם זאת.

מזנולוג של מנכ"ל פורש:

התחושות הטובות באמת באות בשלב ההתרסקות. זוהי הקלה אדירה! אין עוד ספרסטאר, אין עוד ליר-פלא. הנה כרתו את ראשי. אני כבר לא צריך

שרית רום

היסטריים בפעמונייהאזעקה שלהם: הנה עוד ספרסטאר הולך ליפול, הזירות! איזו מין המצאה היא זו: ערב טוב לחשבר נות בכנף הוא חשמלאי מבוק או בנאי בסולנל בוונה, ואילו ערב רע הוא מנהל בית-חרושת, המעסיק 2000 עובדים. וכשבאה הנפילה, קיים הפיתוי לקום ולעזוב הכל. ללכת מפה, לעזוב את הארץ.

לשמור על הראש מפני טכסהתלייה בכיכר המרכזית. זהו הכל מאחורי. אני אחרי זה. שיאה של ההצלחה היא התקופה הקשה ביותר. כל התקופה ההיא, ראיתי באותו פריים את פני האנשים שחיפשו את קירבתי, ודימיניתי לי איך ייראו הפנים האלה כרגע הכישלון שלי. והכל בנאלי, אין לי שפנים להוציא מהכובע.

לפני שבועיים הייתי אצל מוטי. מאז לא עיי- שנתי, ואני מקווה להחזיק מעמד ולא לחזור לזה. בימים הראשונים היה לי קשה, היו לי פיסוים ממש — רצון עז לסיגרייה, הרגשה פיסית מאוד לא-טובה, אבל התגברתי. עכשיו אני משתדל להתרחק ממועשנים."

החוקר הפרטי והמאבטח מרדכי רחמים (43) עישן, מגיל 19 עד לפני חודש, בין הפי- סה אחת לשלוש חפיסות ביום.

רחמים: "באתי לטיפול לא-מאמין, בהרג- שה שאין לי מה להפסיד. בזמן הטיפול לא הרגשתי שום אנרגיות, רק כמה לחיצות ב- ראש. מאז לא נגעתי בסיגרייה. עברתי בשבוע האחרון מצבים קשים מאוד, ואם לא לקחתי סיגרייה, אני חושב שהפעם אצלתי. ניסיתי פעם אחת, בעבר, החוקתי מעמד שבועיים, וחזרתי לעשן.

"זה לא קל. אני רוצה לעשן, חושב על סיגרייה, אבל מתגבר על הרצון. במקום זה אני לועס מסטיק. עכשיו אני יותר רגוע. מסיג- ריות אתה נהיה עצבני. זה לא נכון שעישון מרגיע.

"הטיפול הזה מצליח, לדעתי, מכיוון שאל מוטי באים בהחלטה נחושה שמוכרחים להפי- סיק. אני קצתי בעישון. הוא, בסך-הכל, מהווה כשבילי מעין מיסגרת, מחוייבות חברתית. הבטחתי לו משהו, ואני חייב לקיים את ההבטחה.

"הוא מחוק את כוח-הרצון. מצדיק הוא יכול להגיד שיש לו בידים אטומים או ניוטרונים. לא משנה מה, העיקר שזה עובד."

מישפט עדויות בשלב פסקי-הדין

השופטת כבר כותבת את פסקי-הדין והסניגורים נסעו לארצות-הברית לחקור עדים נוספים.

אילנה אלון

השופטת רליה רורגר כבר שוקדת בימים אלה על כתיבת פסקי-הדין במישפט בנק-צפון אמריקה. שבו נאשמים יהושע הלפרין ועורר- הדין שמואל ברזל. הסיכומים בתיק הסתיימו מזמן ולפני שבועיים נסעו עורכי-הדין יעקב רובין, ראש לשכת עורכי-הדין, יהודה וייני- שטיין ורינה לוי לארצות-הברית כדי לחקור עדים נוספים. עורכי-הדין הללו, סניגוריו של הלפרין, הגישו השבוע לבית-המישפט את התצהירים שגבו בארצות-הברית.

כשלב זה התעורר גם התובע, עורך-הדין שמואל דולן, ותבע את זכותו לנסוע גם הוא לארצות-הברית, כדי לחקור את העדים חקי- רה נגדית. הבעייה היחידה שנתורה היא בעיית מימון הנסיעה הזאת. הלפרין חשב, כנראה, כי עדותם של אחיו, צבי הלפרין ושל סימה הלר, שהיתה פקידה בבנק ומוכירתו של משה שטרן, יעזרו להי- גנתו. עליכן מימון את נסיעתם של סניגוריו לחקור את העדים. השופטת הנבונה אשיה הלך מזור זה כדי לקדם את המישפט הארוך והמייגע. כאשר טען התובע כי עליו לחקור את העדים חקירה נגדית אמרה לו השופטת כי בשלב זה, כאשר היא כבר כותבת את פסקי- הדין, יש בתצהירים הללו פגם גדול אחד שאינו יכול להרפא. הפגם הוא שהשופטת לא ראתה את העדים, אלא את תצהירם בלבד. פגם זה לא יירפא עליידי חקירה נגדית של התובע. על כן יעצה השופטת לעורך-הדין דולן לוותר על נסיעתו. אולם הוא מתעקש. השבוע הצהיר דולן שהמדינה מוכנה לממן את נסיעתו לארצות-הברית, אך אינה מוכנה לממן את נסיעתם של הסניגורים. אשאלה המטרידה את כולם היא אם שלב העדויות במישפט יסתיים לפני מתן פסקי-הדין — או שמא אחרי.